Joventut

Revista quinzenal vilanovina

núm 1

VALERE BERNARD. — «RODAMONS»
(Aiguafort)

25 cèntims

CLR Caixa 1 / Joventut

ENQUADERNACIONS

DE TOTES CLASSES

IMPORTANTS DESCOMPTES
A PARTIR DE TRES VOLUMS

Material immillorable i resistent

Rambla Principal, 41 :-: Vilanova i Geltrú

ANY I VILANOVA I GELTRÚ, 1.er MARÇ 1929 NÚM. 1

Joventut

Revista quinzenal vilanovina

LITERATURA ✠ POESIA ✠ HUMORISME
SPORTS ✠ TEATRES ✠ CINEMA

Dels articles publicats en són responsables exclusivament els seus autors.

Redacció i Administració:
Sant Gregori, núm. 8, baixos

No es retornen els originals ni es sosté correspondència particular referent als mateixos.

SUMARI:

Quatre paraules.
De la banalitat, *Antoni Escofet.*
Ernest, *P. Vintró i Oliveres.*
Reflexions sobre la violència, *J. Serra Demestre.*
Proses de Carnaval, *Jaume Barberà.*
A una papellona, *J. A. Ricart Forment.*
Cant, *Teresa.*
Cançó d'istiu, *Francesc Casals.*
La Candelera, *Francesc Óliva.*
De quinzena en quinzena, *Tetracordo.*

•

Teatrals -- Esports -- Cinema -- Noticiari.

Sabateria

"LA BOTA DE ORO"

de

JOSEP MAYNÉ

■

ESPECIALITAT EN
CALÇATS A LA MIDA

■

PROGRÉS, 22
VILANOVA I GELTRÚ

Casa Jaumet

Mercería
Perfumería
Bisutería

■

Plisados y Calados

■

PROGRESO, 29
VILLANUEVA Y GELTRÚ

Atwater Kent Radio

CONECTE SIMPLEMENTE LA CORRIENTE Y ESCUCHE SIN ACUMULADORES NI PILAS QUE CARGAR O REEMPLAZAR.

MAS DE 2.000.000 EN USO

TALLERES CABA

MEMBRILLO, 11

Villanueva y Geltrú

JOVENTUT

REVISTA QUINZENAL VILANOVINA

Quatre paraules

Siguin aquestes primeres paraules nostres de salutació a tot el jovent vilanovi que sent bategar dintre seu quelcom més que aquesta gran banalitat que avui impera pertot.

En sortir a la llum pública voldríem que el nostre esforç servís, si més no, per estimular en els nostres joves l'afició a escriure i a interessar-se per les coses que afecten directament a l'esperit.

Havem batejat aquesta revista amb el nom de JOVENTUT perquè no n'havem trobat cap altre que, com aquest, s'adigui més a la finalitat que perseguim.

Voldríem que tothom estimés aquesta revista com a cosa seva. És per ço que la deixem — finestral esbatanat — oberta als quatre vents. No voldríem que esdevingués, per cap concepte, la veu aïllada d'un nucli determinat. Voldríem que fos la revista de tots i que cadascú, en llegirla, hi vegés reflexats els seus més íntims sentiments i el seu pensar ideològic.

Esperem que tots contribuireu a la seva més gran esplendorositat. Collaborant-hi els uns. Subscrivint-s'hi els més. Solament amb l'esforç mancomunat de tots serà possible que aquest seguit d'idees i projectes que dansen fantasiosament en el nostre esperit tinguin una feliç realització. Esperem, però, que aquest ajut no ens mancarà pas.

Es amb aquesta confiança que havem teixit l'il·lusió de crear una revista que avui ha infantat auriolada de llum i de joia. Nosaltres l'havem creada assegurant la llur continuïtat si l'ajuda de tots no ens és negada. Confiem que així mateix serà, i que les veus que intermitentment s'han deixat sentir queixant se de la mancança d'una revista que aplegués els batecs dels esperits jovenívols i plens de neguit i d'afany d'un millorament espiritual en la vida grisosa que sota aquest aspecte es mena a Vilanova, s'aplegaran i tots junts faran que JOVENTUT pugui desplegar la seva bandera amb la gran il·lusió que es frueix quan s'ha sortit a la lluita i aquesta ha sigut resolta favorablement.

Sols ens manca, ara, adreçar a la premsa vilatana la nostra salutació més amical.

LA REDACCIÓ.

De la banalitat

Hi ha, en el lèxic de tots els idiomes, un seguit de paraules que les persones sensates que han tingut temps per a aprendre-les, procuren intercalar amb certa freqüència en llurs disquisicions familiars o interamicals. Sempre que ho fan així s'esdevé que les pronuncien amb un to mig despectiu mig paternal.

Una de les paraules més perjudicades d'aquest humiliant fueteig és aquesta : *banalitat*.

L'època que estem vivim, època de l'entronització de l'home *sweater*, de l'home 10 HP. Peugeot i dels personatges de les novel·les de Decobra, es presta tanmateix a què aquell mot es prodigui, no sense una evident justificació.

No anem a fer cap descobriment, però és convenient de repetir que estem saturats d'essència de tango, i que patim una hiperestèsia pels plaers i les aficions poc trascendentals.

No obstant, és precís administrar degudament els qualificatius per a no caure en l'extrem deplorable d'aparentar que tots els aspectes de la vida actuals els veiem a través d' un prisma que els despulla d'allò que tinguin d'ennoblidor i humà.

Perquè hi ha home que tot el més important que fa, socialment parlant, és anar a prendre cafè, i es creu amb dret a jutjar tots els fets de la joventut com a facècies banals, com a frivolitats en fi.

La vida, la successió de les generacions, és ja una cosa prou important per a mantenir sobre la personalitat de l'home el prestigi suficient perquè aquest porti tal nom amb dignitat, mentre solament sàpiga perpetuar-se.

Fora d'això la banalitat és pertot. Un Consell d'Administració, vist, a ésser possible, des d'un altre planeta, és una cosa tan carnavalesca com un ball de màscares.

Res no hi ha — fora de les pastilles per a la tos, per exemple — que no tingui la seva finalitat, i la compleixi.

Si solament féssim les coses que la majoria té per trascendentals, el viure seria un càstig.

Precisament, la pedanteria és la anti-banalitat.

L'home integral, el mateix s'engresca amb un somriure brillant, que s'abisma en l'estudi d'un difícil problema científic, que s'abstreu en la contemplació d'un paisatge imponent.

L'home anti-banal, solament acostuma a fer veure que és capaç de portar-se de la mateixa manera.

Cal tenir sensibilitat per totes les manifestacions exteriors.

Cal saber delectar-se al seu temps amb la música d'una gramola

que llenci a l'espai el sonor contingut d' una placa de *The Reveller's Orchestre*, i vibrar, també al seu temps, a la carícia profunda i complexa de la música de Borodin.

Cal saber anar a una festa carnavalesca sense dur als llavis el somrís despectiu de l'home superior que s'avorreix o que va a copsar-hi notes per un llibre.

Si la joventut no tingués afició per la banalitat, avui el sustitutiu del romanticisme no tindria ja afició per res, car és l'única que l'hi resta.

Potser és deplorable que sigui així. Mes ja que és un fet, tot el nostre desig és que la purifiqui copsant-hi el seu perfum, que la redimeixi de la vilesa que hom li atribueix, convertint-la no en l'essència i l'objecte de la vida, sinó en la sal i la gràcia d'aquesta.

Antoni ESCOFET.

Ernest

Aquest anava a un centre d'ensenyança on trobava molts altres joves de la seva edat, generalment de posició folgada, mentre ell no passava de portar una vida justeta, amb la seva mare vídua i una germana petita. Pocs luxes i despeses inútils. Els únics diners que entraven a la casa eren guanyats per la mare i ell, que, a hores extraordinàries, i en perjudici de la salut, moltes vegades, escrivia algun encàrrec que se li confiava.

El pare morí feia ja uns vuit anys. Fou un comerciant molt relacionat amb un país que s'ha de travessar la mar per anar-hi. L'esforç posat i acompanyat de certa sort, recollí una quantitat important que en morir — víctima innocent d'una rebel·lió entre els indígenes d' aquella terra—permeté als familiars que deixava esguardar serenament l'esdevenidor.

Tant com carrera, no l'hauria seguit l'Ernest. Era un esforç considerable per a ells. Però a les insinuacions d'un veí, separat de la muller, que havia residit molt anys fent de farmacèutic als Estats Units, el qual cregué endevinar en el jovenet qualitats molt propícies, visitaren una personalitat que li reconegué, en efecte, intel·ligència clara, després d'examinar les proves presentades. I, davant el que manifestà aquell senyor, la bona mare cregué convenient, malgrat el sacrifici que s'imposava, fer estudiar al fill.

L'optimisme dels consellers es tornà realitat. En aquell Centre, Ernest sobressortí ben aviat d'entre els seus companys, obtenint els millors elogis per l'aplicació que demostrava.

Una cosa tenia que, moltes vegades, el feia antipàtic als ulls dels demés: l'humilitat de la seva llar. Al contrari, ells eren tots fills de capitalistes de primer rengle. I ni que no s'accentués l'orgull, més d'una vegada l'Ernest en tenia constatacions doloroses. Se'l respectava, però, davant la superioritat moral que no se li podia negar comparat amb els altres.

Quan s'acostaven els examens i les vacances d'istiu, l'un explicava que el seu pare el portaria a visitar les fàbriques d'una determinada capital estrangera; l'altre, que realitzarien una excursió en l'automòbil propi, per les muntanyes de tal regió. Es a dir, tots tenien els projectes importants, tots, menys l'Ernest que, si li haguéssin preguntat, hauria confessat que passaria els tres mesos a casa, escrivint i ajudant a procurar ingressos, per tal de poder tornar a les classes el curs vinent. I durant els últims dies, moltes tasques eren portades a terme per ell, sol·licitat pels que, no havent estudiat gens abans, volien quedar quan menys passablement en l'examen final.

Els professors havien manifestat més d'una vegada l'esperança de què el nostre jove ocuparia, a no trigar gaires anys, un lloc de prestigi dins la seva professió. L'intel·ligència privilegiada de què estava dotat, donava dret a esperar-ho. Era actiu, el seu afany consistia en treballar pel demà, lograr una posició, sortir-se de més d'una privació que ara l'angoixava.

. . . . . .

No ens entretindrem explicant fets que només servirien per apartarnos del final previst.

Pocs mesos després, el Banc on Ernest i els seus tenien els estalvis que recollien es declarà en fallida. L'acció de la justícia no fou a temps d'evitar la fugida dels autors de tal anomalia, i perdent els diners que hi tenien tant ells com les altres persones de la ciutat que també el freqüentaven.

Per aquest motiu, no pogué continuar els estudis començats.

En rebre la mare, el director d'aquell Centre d'ensenyança, li féu calurosos elogis del fill, no sabent encara la nova que li anava a comunicar. Quan se n'enterà lamentà vivament que un jove de tantes probabilitats per a triomfar, hagués de deixar el camí emprès. «Es una verdadera llàstima — deia — perquè l'Ernest donaria glòria al país. Aquest és el concepte en què el tenien tots els d'aquest establiment.»

Ella sabia que aquell senyor tenia una fortuna força crescuda. Tampoc ignorava que el Centre estava segur econòmicament, i no gosava dir el que pensava. Per fi es decidí:

«Ja que el reconeixen tan apte per a seguir els estudis, perquè no el tenen gratuïtament fins que acabi, i aleshores guanyarà diners i els pa-

garà amb escreix el favor que ens hauran fet? A mí em representarà un augment de treball, però el faré amb gust, creient-lo segur i en camí de triomfar.»

Al director no li agradaren les proposicions dites i, amb excuses, l'acomiadà amablement.

L'Ernest recorregué a alguns dels seus companys, mostrant-se tots indiferents a la pena que tenia, i negant-se a fer el servei que els sol·licitava. Rics i ignorants, no comprenien els neguits d'un pobre ple d'ideals.

. . . . . .

Uns anys després, corria per la ciutat un home, jove encara, que exercia un ofici manual, i qual nom era Ernest. Hauríem reconegut a l'estudiant, que, per no trobar qui li pagués la carrera, ja que ell no podia pels propis recursos, deixà perdre, potser, unes produccions que l'haurien fet cèlebre. Aquells «apòstols» de l'ensenyança, després d'haver reconegut en ell una capacitat com poques, i digna, per tant, d'ésser ajudada, quan fou l'hora de buidar només una petita part de llur butxaca ben plena, s'oblidaren de les esperances que en Ernest tenia posades el país, i, en lloc d'ésser una personalitat, tirà més tard un carretó i morí com moren els irracionals: sense deixar res que els honori i que faci progressar el món.

Passà Ernest, i les Universitats s'anaven omplenant de joventut, fills només de gent rica, mentre els pobres no poden estudiar. Llibres gruixuts són posats davant d'individus que tenen el cap buit, i els pobres, els humils, somnien amb un demà millor, dintre d'un taller, d'una fàbrica. Els homes que han de salvar el món, s'escolleixen entre els favorescuts per la fortuna, i segurament que els verdaders que podrien salvar-lo, romanen inèdits, inexplorats, verges, entre la massa obrera que es perd, malhauradament, darrera els vicis.

P. VINTRÓ I OLIVERES.

En el pròxim número començarem a publicar en forma enquadernable, i traduïdes al català per un il·lustrat compatrici, les poesíes PRELUDIOS DE MI LIRA, de l'excels poeta vilanoví,

EN MANUEL DE CABANYES

D'aital traducció en fruiran les primícies els llegidors de

JOVENTUT.

A UNA PAPELLONA

Tu, papellona del desig,
m'omples els ulls d'esgarrifances;
fent i desfent les teves danses
vas per l'espai sense trepig.

Així el meu cor volar voldria
però li pesa massa el fang.
Només triomfa de la sang,
àgil com tu, la fantasia.

J. A. RICART FORMENT.

CANT

Després de molt temps que soc com brotada,
que'ls seus arbres deixa fins que ve l'estiu,
he reprès la ploma i em sento inspirada,
he reprès la ploma i faig nou caliu.

Em sento contenta, els camps ja verdegen
i dancen a l'aire que'ls besa constant,
ocells allà al lluny veig que joguinegen,
i els arbres s'alegren movent el brancam.

Els núvols que corren, la muntanya oviren,
i amor prometent-li li posen son vel,
de blanc la vesteixen, i si planys sentiren
l'enfonsen alegres dins un tros de cel.

Jo, com la boirada, beso la muntanya,
i per cel li canto els meus somnis d'or
i lluito amb el sol, que ha veure-hi s'afanya
les perles hermoses que ha deixat mon cor.

Mes ell, capriciós, després altres terres,
li plau senyorívol anar a assedegar
i així la boirada les seves desferres
amb petó de mel tan sols sap pagar.

TERESA.

CANÇÓ D'ISTIU

Música de Miquel BALLESTER.

Al mestre En Manuel Bosser.
Artista alat i cultíssim, adrecem
aquesta humil obreta nascuda a
l'escalf d'un doble sentiment.
D'admiració i simpatia.
Amb el fervor que hom ofrena
una nuvolada d'encens.

Perquè avui és jorn de festa
i el sol riu i el dia és clar
i la faç se'ns enllumena
i sentim goig d'estimar.

Anirem avui a fora,
(a flor de llavi un somrís vell
o una dolça cantarella
o un frapant clavell vermell).

Hi anirem enjogassats
tot d'amics i tot d'amigues.
Flors boscanes collirem
pel camí sense fadigues.

Amb l'amada al meu costat
el camí que serà bell:
Si ella culi per mí una rosa
jo l'hi ofrenaré un clavell.

Si el jorn riu, nosaltres més.
¡Oh l'amada quin somriure!
Dins del cor bat l'il·lusió
de l'amor i el goig de viure.

I l'afany encar no dit
i el neguit que mai no ens deixa
i l'encís mai prou fruit
d'escoltar la dolça queixa.

. . . . . .

Al tornar que no riurem
ni els amics ni les amigues
jo i l'amada (dolç encís)
ens direm paraules belles.

Perquè avui és jorn de festa
i el sol riu i el dia és clar
i la faç se'ns enllumena
i sentim goig d'estimar.

Francesc CASALS.

LA CANDELERA

Mare de Déu tota bondat
que amb gai encís de suavitat
mostreu la cara riallera,
duent al braç polid Infant
com un estel aurissonant
i Febrê us diu La Candelera.

El cant florit de l'ametller
assolellat vola lleuger
pel camp eixut i torrentera,
el blat novell torba inclement
august repòs bo i somnolent
d'hivern marcit que s'adalera.

Oh Verge humil, cor fulgurant
qui porteu ciri flamejant
i uns coloms blancs d'ala lleugera,
féu resplendir dant-nos conhort
la fina llum del vostre amor
i aquella pau tan encisera.

Temps pastoril curull de goig
acaronat dins ric estoig
clou la diada falaguera
qui duu l'encant d'uns gràcils ulls
Mare de Déu dels negres rulls
vestida d'or i rosa vera.

Cada any torneu amb bell delit
l'aire geliu amorosit
com enflairat de primavera;
i amb la claror del vostre cos
devé el cel blau tot lluminós
perquè hi somriu La Candelera.

Febrer de 1929. *Francesc ÓLIVA*

Reflexions sobre la violència

És sapigut que de tota acció de l'home — conscient o inconscient, voluntària o involuntària — n'esdevé bé o mal. Diem que una acció fa bé quan afavoreix quelcom del clos de nostres amors, perjudicant ensems allò que desitgem veure desaparèixer. I, per contra, diem que fa mal quan les conseqüències resulten en perjudici d'allò que estimem, afavorint quan avorrim.

Aquesta definició no és pas en absolut la síntesi de totes les accions; cal però acceptar-la com idea general i punt de partença, ja que aquestes, amb més o menys consciència, es desenvolupen de faisó que, afavorint determinades tendències, perjudiquen alhora les contràries.

Hi ha dues maneres d'acció llegítimes: la intel·lectual, que és individual, i l'acció moral, que és col·lectiva. Ambdues actuen directament sobre la consciència de l'individu.

Hi ha també l'acció material que es manifesta amb totes les formes de coacció, coerció i violència. Aquesta és il·legítima, doncs en lloc de treballar directament sobre la consciència actua només a les capes superficials de l'ésser. Per la violència hom accepta allò que la consciència no pot capir i en els moments favorables reacciona revoltant-se contra la imposició. Pot dir-se que l'acció material és l'instint actuant sobre l'instint.

La violència és l'acció coercitiva de l'individu sobre la societat, de la societat sobre l'individu i d'una part contra la resta de la societat. La violència és l'antítesi de la llibertat i, per tant, la violació del més sagrat dels drets de l'home. Sense aquests drets no és possible la convivença humana. Per tant, la violència és un mal social.

Hi ha dos tipus d'home que empren — conscient o inconscientment — l'acció material. Els uns són conservadors i renovadors els altres. Els primers recorren a la força entestats en impedir el desenvolupament de les concepcions que no poden capir, i els segons actuen violentment volguent imposar les renovacions pròpies de llur ideologia.

Si organitzem la violència — vénen a dir quins en són partidaris — de faisó que perjudiqui a nostres enemics, aquesta acció no serà un mal, ans, per contra, serà un bé. Es aquest un raonament sofístic. Cal partir de ço que es diu d'un principi de justícia. I el principi de justícia és que en la vida social tothom tingui els mateixos drets i deures. Si un bàndol polític, social o religiós vol per ell el dret d'aplicar la violència als adversaris, cal també que a aquests se'ls reconeixi el mateix dret. Resulta, doncs, que el mal sempre és mal, malgrat de tenir en certs moments aparença de bé.

La violència engendra sempre la violència, tal com per contagi s'escampa l'enfermetat. Si algú pogués, per exemple, organitzar el tifus, fent que ataqués a la persona dels enemics llurs, semblaria, en aparença, que aquell hi hauria guanyat. I encara que, efectivament, en fos afavorit, no per això el tifus deixaria d'ésser

això que realment és: un mal. Què en diríem d'un nucli d'homes que fomentessin una enfermetat qualsevulga com a mitjà de sanejament social? Això mateix podem dir, doncs, de quins empren i s'entesten en propagar la violència.

La violència, tenint com a finalitat la d'eliminar les idees contra les quals s'aplica, és, en absolut, inútil. S'aplica, però, no directament a les idees que són esperit, i per tant indestructibles, sinó sobre llur mitjà d'expressió: l'home. La violència pot eliminar a l'home; però l'idea en sí restarà latent. Les idees són la resultant de les reaccions psíquiques contra això que el món actual té d'injustícia, desnivell, desordre, lletjesa, immoralitat i, àdhuc, de la mateixa violència. Les idees resten latents en l'ànima de les coses que percebem per mitjà de nostres sentits. Es per això que, amb l'eliminació de l'home, tan sols es logra suprimir llur mitjà d'expressió. I també, per això, les idees fan florida cada nova primavera de l'història

J. SERRA DEMESTRE

Proses de Carnaval

MOMO I LA CARETA

Hom resta amb les màscares, a vegades, ofuscat. «¿Qui seran?», ens diem quasi sempre, al no reconèixer-les. Les ratlles anguloses, rígides, d'un home, o la bellesa d'una dona, resten amagades baix l'esfinx de la careta. Momo, el déu del Carnaval, de la follia i de la gatzara, és, més que un Rei hiperestèsic, un supermonstre de les luxúries, d'una forma visionària lamentable. Llur rostre té tota l'expressió de l'obscenitat, i sos ulls verds-blancs contemplen, des del cel del seu regne, per Carnaval, a tot el món sicalíptic que disfruta amagant la faç encesa darrera la careta.

SOMNIS... DE CARNAVAL

El món visionari em complau més que el real. Potser és que no hi veig les coses fingides, les maldats encobertes... Si la vida — la nostra vida — no fos tan monòtona, si tot l'any fos Carnaval, un hom s'arribaria a avorrir, a detestar l'eterna follia. Però si la vida irreal, el món visionari — més ben dit, els somnis — fossin eterns, un hom s'endinsaria pels immensos caminals de tot ço que no existeix, i avorriria, allavors, la vida verdadera.

PIERROT

Un Pierrot pot tenir la fesomia d'un Lon Chaney o d'una Bebè Daniels. Pot ésser una plasmació de Caront o de Sullivan. En els galops més frenètics de la luxúria, de la bogeria carnavalesca, trobem a Pierrot com una encarnació vivent, real, de «Il Pagliacci». Alvar Retana — segons ell mateix — és un galan adònic; Pierrot és un galan simbòlic. A nosaltres, però, ens plau més el simbolisme.

6 febrer de 1929. *Jaume BARBERÁ.*

De quinzena en quinzena...

CARNET HUMORISTIC

Hom no pot menys que expressar la més sincera felicitació al jurat encarregat d'adjudicar els premis als carruatges més ben decorats concurrents a la propassada Rua.

¡Quins encerts en les decissions! ¡Quina mentalitat i quin gust més refinat la d'alguns senyors que formaven el mentat jurat!

D'estar format aquest d'infeliços s'hauria adjudicat el primer premi a la «Gerra japonesa», presentada per «La Unión Villanovesa», perquè en realitat, segons nosaltres (i perdoneu aquesta manca de pudor de tractar-nos d'infeliços) era l'únic que n'era mereixedor.

Però ells, els jutges, amb un noble sentiment altruista, homes moderns, decidiren repartir, com a bons germans, el valor del primer premi amb els del «Fomento», quin presentaren un ocell fet amb quatre llepases de fusta i cinc metres d'*angelina* adquirida a un mòdic preu un *jueves blanco* en algun magatzem de la vila o de la capital. A més de les poques despeses, ens atreviríem dir que era mancat d'originalitat i d'un gust pèssim.

L' «Ocell», del «Fomento», una basardosa amplificació dels gràcils ocellets de paper que tots havem fet en la nostra infantesa, en veure'l produïa paüra. Tot l'encís, tota la gràcia que hi ha en un ocell de paper quan aquest és doblegat pels dits innocents d'un infant, hi eran borrats. I si no fos prou, un mostrari de *nenes i nens* («orgullo de sus familias») abillats amb bates de *percala* que en vigílies i passat Carnaval portades a la prosaica vida real s'arrosseguen altra volta per les taules pintades de negre, d'un negre de taüt, de qualsevol col·legi local.

No ens resta més, doncs, que renovar la nostra més fervent admiració vers alguns dels senyors components d'aquell jurat per haver posat a la pràctica, en un poble rutinari i tradicionalista com és el nostre, fet a base de carn d'olla i pasta de full, les idees super-avançades de la *repartidora*.

Felicitem, també, l'espècie humana en general, car si en lloc d'ésser jurats d'una simple Rua ho fossin nomenats per l'Audiència, el miserable botxí només ajusticiaria a la poca gent digna i honrada que encara resta avui en dia.

I prou per a avui. Fins a la quinzena que ve.

Vilanova. *TETRACORDO.*

La Redacció i Administració de JOVENTUT, Sant Gregori, 8, restarà oberta el dilluns, dimecres, dijous i divendres de cada setmana, de set a vuit del vespre.

El text d'aquesta revista ha passat per la censura governativa.

Teatrals

En obrir avui aquesta secció de la nostra revista volem fer constar ben públicament que tenim l'intenció de fer crítica constructiva quan aquesta atanyi als nostres elements aficionats al teatre. Ens proposem que aquesta sigui implacable amb els professionals. Destructiva si el cas arriba de tenir de fer-ho.

Una de les coses que més ens desplau quan anem al teatre és el cinisme amb què certes companyíes s'atreveixen a presentar-se davant del públic.

El teatre mereix que sigui tractat amb més, amb molt més de respecte. Cal pensar que el teatre és una plasmació exacta de la vida mateixa. En ell hi havem vist passar els nostres mateixos dolors i les nostres mateixes alegríes. Ell té la virtut de fer-nos enriolar el rostre o omplir-nos la pensa de nebulositats. I té finalment, i per damunt de tota altra cosa, la virtut de fer-nos pensar.

Poc teatre es fa a Vilanova. Les companyíes professionals actuen de tard en tard. Els elements aficionats, si exceptuem els dels «Fomento del Baile Popular», tampoc no prodiguen massa les seves actuacions. Havem de fer entre tots que l'amor al teatre arreli en nosaltres.

El teatre és un art ple de llum, d'imatges, de vida. I tal com estimem aquestes coses devem també estimar el teatre.

* * *

«FOMENTO DEL BAILE POPULAR».—Aquesta, per tots conceptes, excel·lent Secció artística inaugurà les seves tasques quaresmals amb la representació de la bonica i xistosa comèdia d'En Pous i Pagés, *Sang blava*.

L'obra ens plagué. Té un seguit d'escenes còmiques de bona llei que són un encert de comediògraf. De l'interpretació ens agradà força, sense que això vulgui desmerèixer l'actuació dels demés que prengueren part en l'obra — excepció feta de la senyora Fernández, que ho féu malament del tot—el treball del senyor Puig, senyora Cazorla i senyors Anguera i Mercadé.

Pels mateixos elements fou representada el passat diumenge una gran obra de l'Adrià Gual, *Misteri de dolor*. Obra de passions desfermades, un veritable i punyent drama de món. Atrevida de conceptes, l'autor no vacil·la gens en posar en llavis dels seus personatges uns mots que detallen els fets amb tota nuesa. Per damunt de tot, però, és una gran obra teatral. La confirmació del fet pressentit, que *Silvestre* endevina prou clar en l'escena final de l'obra, val per tota ella. I, sobretot, l'interrogant que deixa latent en cloure's la cortina, de com esdevindrà en l'avenir la vida de *Silvestre* i *Mariagneta*. Immoral i tot, l'escena dels dos amants, inevitable, en trobar-se sols després de la desgràcia, ens hauria plagut que Gual ens l'hagués donada a conèixer. I val a dir que, per atrevida que hagués sigut, l'hauríem trobat perfectament ajustada a la realitat dels fets que en l'obra es descapdellen.

De la interpretació, molt bé el senyor Mateu i senyores Cazorla i Giménez. Els demés ajudaren al millor èxit de l'obra. — *Jordi de BELLCAIRE.*

Esports

No podíem pas donar a la llum pública la nostra revista sense que en la mateixa hi manqués la corresponent secció d'esports, i, principalment, el futbol.

Avui aquest esport ha entrat ja tant dintre la vida ordinària dels pobles, que ni en el més miserable poblet s'hi troba a faltar l'equip de futbol que els representa.

Desgraciadament, també avui l'esport balompèdic ha entrat en una fase de materialització vergonyant, suprimint arreu el futbol d'aficionats, creant-se el professionalisme. L'implantació d'aquesta nova fòrmula ha favorescut la reglamentació del futbol espanyol, però ha fet també que molts clubs tinguin vida migrada, pel sol fet de tenir un onze potent que permiti representar amb èxit a un poble.

Des d'aquesta secció, doncs, amb tota imparcialitat, criticarem i elogiarem tot ço que s'ho mereixi, deixant a un costat partidismes i amistats personals.

Per cloure aquest preàmbul, ens manca dir solament que no hi ha res tan noble, tan digne de respecte, com una crítica feta amb tota justícia, censurant al que es porta malament i aplicant l'elogi al que d'ell n'és digne.

Com també és d'alabar l'individu que sap comprendre quan la crítica, per forta que sigui, l'hi ha sigut aplicada amb fonament.

* * *

Poca cosa podem dir avui. Jugant-se encara els partits de promoció, on hi entren els equips de la categoria de l'onze local, és difícil trobar-ne d'altres que ens puguin fer gaudir d'encontres emocionants.

Diversos partits ha jugat l'Associació d'Alumnes Obrers, sortint-ne de tots ells guanyadora per força marge.

El diumenge prop-passat ens visità un notable equip de la «U. S. de Sans», que també va ésser batut amb escreix. Sis a zero fou el resultat.

El més interessant que podem remarcar, són les magnífiques actuacions que ve fent la ratlla davantera de l'Associació. En el partit de la festa passada féu meravelles. Exceptuant Gener, que ocupava el lloc de Rovira, els demés ens demostraren llur brillant forma. Esperem veure'ls, però, contra un onze de vàlua.

Els mitjos....., però no pot ésser. Ens allargariem massa parlant de tots. Direm solament que els demés jugadors es portaren discretament.

En un altre número ens ocuparem detalladament de l'equip alumnista.

OLÍMPIC.

Correspondència

S. B. — El primer vers que ens haveu tramès, anirà. El segon, una mica arreglat, també podrà publicar-se.

Joan Clusas. — Havem rebut el treball vostre. Anirà publicat, probablement, en el número vinent.

Cinema

«Cinaes» ens presentà a la tela del «Diana» una acurada adaptació cinematogràfica de la casa «Universal», *L'home que riu*, segons l'immortal novel·la del colós de la ploma: el genial Víctor Hugo.

L'obra, d'una trama vigorosa i pletòrica d'humanisme, com totes les d'aquest autor, troba en l'adaptació uns intèrprets excel·lents i un director artístic més excel·lent encara.

L'ambent, la cort anglesa a mitjans del segle XVII, època de despotisme i de palatins intrigants, donà ocasió al director del film per lluir-hi ses facultats, i en reeixí. Recordem especialment l'escena del concert, d'una elegància severíssima, on si veu la mà d'un director, si més no, conscient.

Un èxit més per la «Universal» i per la parella Mary Philbin-Conrad Veidt.

Noticiari

Donem, des d'aquestes columnes, les gràcies més sinceres a tots els que ens han ajudat en la confecció d'aquest primer número de JOVENTUT, i d'una manera especial als que ens han afavorit amb la seva valuosa col·laboració.

* Preguem benvolença als nostres llegidors per la publicació d'alguns treballs fora del seu temps. El retard forçós sofert per la revista, quan la seva sortida era solament qüestió d'uns dies, n'ha sigut el motiu.

* Publiquem en aquest mateix número la lletra de la cançó que, per a masses orfeòniques, han escrit i musicat els nostres companys de redacció En Francesc Casals i En Miquel Ballester, *Cançó d'istiu*.

La mateixa sabem que ha sigut lliurada a l'«Orfeó Cossetània» del «Fomento del Baile Popular», el qual ha promès de posar-la, molt aviat, en vies d'assaig.

* El clixè de la nostra portada ens ha sigut cedit gentilment per la direcció de la formosa revista *L'Amic de les Arts*.

* El proper istiu tindrà lloc en nostra vila la «III Exposició d'Art del Penedès».

Per la Comissió permanent de dita Exposició fou convocada una reunió a l'Ateneu per tractar dels treballs preliminars.

Contem amb la col·laboració d'una persona competent, que posarà al corrent als nostres llegidors de tot ço que es refereix a tan interessant acte.

* Per al benvolgut amic En Francesc Casals ha sigut demanada la mà de la gentil senyoreta Enriqueta Noya. L'enhorabona.

* En números successius procurarem que les seccions habituals de la nostra revista tinguin la importància que es mereixen. El noble afany d'inquibir el major nombre d'articles literaris ha sigut la causa de què avui resultin tan petites.

IMP. DIARI RAMBLA PRINCIPAL, 41 VILANOVA I GELTRÚ

ATENCIÓ

Gran especialitat en netejar i desinfectar dipòsits i cisternes per l'Hipoclorit Electrolític.

Procediment inofensiu i de gran eficàcia.

■

Per a encàrrecs:

Joan Mestres
Carrer Major, 46

Joaquim Tous
Kiosc Minerva

La nova
LLIBRERIA
VIDAL
restarà aviat oberta
al públic

CONFITERIA I PASTISSERIA
— DE —
JOAQUIM SERRAS

Casa acreditada en tota mena de Dolços i Pastes.
Vins generosos. - Xampany de les millors marques.

Especialitat en els encàrrecs
SERVEI A DOMICILI

Per a les properes festes de Pàsqua no oblideu que les millors «mones» es fan en aquesta casa.

Rambla Principal, 91 - Tel. 160 - Vilanova i Geltrú

Francesc Pujol

Automòbils de lloguer

Taller de reparacions

Rambla de la Pau, 6 i 8, i Clavé, 2

Telèfon 138

VILANOVA I GELTRÚ

Sabatería
"BARTOLÍ"

— DE —

Salvador Rovírosa

Calçats de calitat

Especialitat en la mida

Preus limitats

Els encàrrecs s'entreguen al dia